

Arrest

nr. 268 129 van 11 februari 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 12 november 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 oktober 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Venezolaans staatsburger, geboren op 15 februari 1967 in Upata, Bolivar. U bent katholiek. Uw laatste woonplaats voor uw vertrek uit het land was in Puerto Ordaz, Bolivar. U was Human Resources manager in de Corporación Venezolana de Guayana (CVG) en beschikte in die functie over heel wat vertrouwelijke informatie die vooral de hogere ambtenaren in een lastig parket zou kunnen brengen.

Sinds mei 2019 kreeg u problemen op uw werk omwille van uw deelname aan manifestaties van de Venezolaanse oppositie om de werknemers van de basisondernemingen te steunen. Op 14 oktober 2019 nam u deel aan een vergadering met de hoofden van de vakbonden van de éérentwintig basisondernemingen. Na afloop van die bijeenkomst werd u op vervroegd pensioen gezet. De reden hiervoor zou zijn dat u zich verzette tegen de nefaste beslissingen die gemaakt werden in het CVG en omdat men niet wilde dat u nog langer de toegang zou hebben tot de vertrouwelijke informatie.

Toen u naar huis ging werd u achtervolgd door twee motorrijders die zeiden dat u achtervolgd en gezocht werd omdat u een opposant zou zijn en droegen u op om geen contact meer te hebben met vakbondsmedewerkers en hen ook geen rechtsbijstand of informatie te verstrekken. Ook uw huis werd constant in de gaten gehouden door de politie en verder werd uw telefoonlijn afgetapt. U bleef de werknemers van de basisondernemingen echter steunen. Op 2 november 2019 werd het huis van uw zoon (...) in Los Chorros vernield. Hierbij werden ook verschillende zaken gestolen. Nog ontving u verschillende dreigtelefoons van personen die u bedreigden met de dood. Ze zeiden dat als u klacht zou indienen, het erger zou worden. Op 8 november 2019 hebben militaire groepen uw zoon aangevallen in het landbouwbedrijf van zijn vader, waar hij werkte. De incidenten die (...) meemaakte, zouden verbonden zijn aan de problemen die u had met de Venezolaanse regering. Omwille van deze problemen ging u in de tweede week van november 2019 naar El Tigre, waar enkele ooms van u verbleven. Rond 18 november 2019 werd u daar vervoegd door uw zoon (...).

Op 18 oktober 2019 diende u klacht in over de achtervolging die u meemaakte op 14 oktober 2019. Op 12 november 2019 diende u volgens uw verklaringen klacht in bij de Venezolaanse autoriteiten over het incident in het huis waar uw zoon (...) in Los Chorros verbleef. Op 11 december 2019 verliet u samen met uw zoon (...) het land. U kwam aan in België op 12 december 2019 en diende hier een verzoek om internationale bescherming in op 17 december 2019. Het huis van uw ex-man zou na uw vertrek uit het land in het oog gehouden worden door de autoriteiten en zij bleven naar u vragen bij uw ex-man.

Uw zoon (...) diende op 14 december 2018 een verzoek om internationale bescherming in in België. Hij verliet Venezuela omdat hij achtervolgd werd door de regering omwille van zijn deelname aan protesten. Op 2 juni 2020 werd in zijn verzoek door het CGVS overgegaan tot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof gehecht kon worden aan zijn verklaringen. Ook uw dochter (...) verblijft in België. Zij verblijft hier reeds vijf jaar en zou hier getrouwd zijn.

Ter staving van uw eerste verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, een klacht bij het openbaar ministerie dd. 18 oktober 2019, een klacht bij het openbaar ministerie dd. 10 of 18 november 2019, een brief geschreven door de advocaat die u bijstond in het openbaar ministerie, een document over uw pensioen, drie arbeidskaarten van het CVG op uw naam, een document over uw job als strategisch manager, foto's van uw deelname aan protesten, foto's van de politie aan uw huis in Venezuela, een document over uw scheiding, een document over uw huis dat onteigend werd, medische documenten, een document over de actualisatie van een benefiitsplan bij het CVG, een document over de aanpassing van de loonschalen op het CVG, tabellen en dergelijke met betrekking tot uw werk op de personeelsdienst, en de aangifte over een inval in uw zoons huis in Los Chorros.

Op 4 november 2020 nam het CGVS in het kader van dit eerste verzoek een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd immers geoordeeld dat er geen geloof gehecht kon worden aan uw en uw zoons voorgehouden asielmotieven. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd per arrest nr. 254 208 van 10 mei 2021. U diende hiertegen geen cassatieberoep in.

Zonder België te hebben verlaten diende u op 26 mei 2021 een tweede verzoek om internationale bescherming in. In het kader van uw huidige verzoek volhardt u in de motieven die u aanhaalde in het kader van uw vorige verzoek. U voegt eraan toe dat de vervolging in Venezuela voortduurt, dat uw ex-man nog oproepen ontvangt waarin hij bedreigd wordt en er naar u en uw zonen gevraagd wordt, alsook dat uw ex-man eenmaal in februari 2021 door FAES leden naar zijn woning ontvoerd werd waar ze hem beroofden. Verder haalt u aan dat u deelnam aan manifestaties van Un Nuevo Tiempo, dat uw zoon (...) met psychologische problemen kampt en dat u zelf gezondheidsproblemen en maagklachten heeft omwille van stress. U vreest ook in Venezuela niet te kunnen overleven omdat er geen medicijnen en gezond voedsel zijn.

Om uw verklaringen te staven legt u de volgende documenten neer: twee klachten die door uw ex-man werden neergelegd op 20/11/2020 en 31/05/2021, een psychologisch verslag over uw zoon (...), een medisch attest van de cardioloog dd. 21/10/2019, foto's van de politie die uw huis permanent bewaakt, een rapport van 2021 van Fundaredes over geweld in de staat Bolivar, een brief van de partij Un Nuevo Tiempo over uw activisme dd. 28/05/2021, foto's van tijdens een demonstratie, een email met een artikel over CVG en de situatie voor de werknemers, een uittreksel van een akkoord aangenomen door de Asamblea Nacional over de acties van het regime tegen gepensioneerden, medische documenten betreffende uw kankergeschiedenis en een psychologisch verslag dd. 17/09/2021.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U stelt dat u lijdt onder stress en angst (verklaring volgend verzoek, vraag 12) en legt een psychologisch verslag neer van 17 september 2021, waarin staat dat u kampt met slaapmoeilijkheden, verdriet, angsten en bezorgdheden over de toekomst alsook dat deze psychische fragiliteit uw levenskwaliteit vermindert en negatieve gevolgen kan hebben op uw gezondheid. Daarbij haalt u aan dat u maagklachten hebt, waarvoor u medicatie krijgt en dat u behandeld wordt voor hypertensie, die begonnen zou zijn sinds de vervolging in Venezuela (verklaring volgend verzoek, vraag 12). U legt een medisch verslag van 21 oktober 2019 uit Venezuela voor, dat melding maakt van hartkloppingen. Nergens uit uw verklaringen of documenten kan echter afgeleid worden dat omwille van deze psychologische en medische problemen het standaardprocedureverloop in het gedrang zou zijn en er zich steunmaatregelen zouden opdringen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In dit verband moet vooreerst benadrukt worden dat het CGVS in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam omdat uw vluchtmotieven niet geloofwaardig werden geacht. Deze beslissing werd in beroep door de RvV bevestigd. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

U bracht in het kader van uw huidig verzoek geen elementen aan die de voorgaande beoordelingen in een ander daglicht kunnen stellen. Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die voortvloeien uit het vluchtrelaas dat u in het kader van uw eerste verzoek hebt uiteengezet, met name dat uw ex-man omwille van jullie problemen nog steeds bedreigd wordt en dat men hem nog naar u en uw zonen zou vragen, moet worden beklemtoond dat uw vorige verzoeken door het CGVS werden afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid (Verklaring Volgend Verzoek, vraag 16). Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets wat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

De documenten die u neerlegt ter staving van uw tweede verzoek om internationale bescherming kunnen de eerder gemaakte beoordeling niet in positieve zin ombuigen. Betreffende de twee klachten van uw ex-man dient vooreerst vastgesteld dat deze werden ingediend nadat u begin november 2020 uw weigeringsbeslissing van het CGVS ontving. De eerste klacht vermeldt dat uw ex-man sinds eind oktober 2020 herhaaldelijke telefoontjes kreeg waarin hij, u en uw kinderen met de dood bedreigd werden (zie vertaling klacht dd. 20/11/2020). Dat uw ex-man pas bijna een jaar nadat u en uw zoon Mario Jose het land verlieten dreigtelefoons zou krijgen doet vragen rijzen. Bovendien werd het feit dat uw ex-man door uw problemen verder bedreigd wordt in Venezuela niet aangehaald tijdens de beroepsprocedure tegen uw weigeringsbeslissing door het CGVS bij de Raad, hoewel de dreigtelefoons begonnen zouden zijn nog voordat u deze negatieve beslissing van het GVS had gekregen. Ook dit roept vragen op bij de waarachtigheid van uw verklaringen in dit verband. De tweede klacht van uw ex-man werd pas neergelegd op 31 mei 2021, nadat de weigeringsbeslissing van het CGVS bevestigd werd door de Raad. Dat uw ex-man toen pas klacht neerlegde hoewel de beschreven feiten 3 maanden eerder zouden hebben plaatsgevonden, met name op 28 februari 2021 (zie vertaling klacht dd. 31/05/2021), doet opnieuw de wenkbrauwen fronsen. Daarbij wordt nog opgemerkt dat de tweede klacht erop lijkt te wijzen dat uw ex-man het slachtoffer werd van een overval, zonder dat hieruit blijkt dat dit incident gelinkt is aan uw problemen. In tegendeel, de klacht vermeldt immers dat de overvallers aan uw ex-man vroegen wanneer zijn gezin thuis zou komen (zie vertaling klacht dd. 31/05/2021). Indien de overval daadwerkelijk een directe link zou hebben met de problemen waarvoor u en uw zoon Venezuela ontvluchtten, is het immers onlogisch dat de overvallers niet zouden weten dat jullie helemaal niet thuis zouden komen aangezien jullie het land hadden verlaten. Wat de problemen van uw ex-man betreft dient nog opgemerkt dat uw zoon nog een incident aanhaalde, met name dat op 30 december 2020 een groep van 20 à 25 gewapende personen naar de boerderij kwamen en het personeel vastbond terwijl ze uw ex-man opwachtten (verklaring volgend verzoek 1927109z, vraag 16). Dat u dit incident geheel niet aanhaalt in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming is dan ook verwonderlijk. Met betrekking tot de foto's waarmee u wil aantonen dat de politie uw huis permanent bewaakte – een bewering gebaseerd op uw eerdere asielmotieven die reeds ongeloofwaardig werden bevonden – dient opgemerkt dat dit geenszins afgeleid kan worden uit een foto waarop slechts onduidelijk een geparkeerde auto te zien is.

De door u neergelegde foto's van demonstraties bewijzen niet dat u deelnam aan activiteiten van de oppositie. Deze foto's tonen immers slechts u bij een Venezolaanse vlag en personen die een vlag van uw bedrijf CVG vasthouden. Hieruit kan dan ook geenszins uit afgeleid worden dat deze mars tegen de regering gekant was of gesteund werd door de oppositie, wel in tegendeel. De communicatie van de uitvoerende directie van Un Nuevo Tiempo (UNT), waarin staat dat u deelnam aan manifestaties tegen de mensenrechtenschendingen en dat u werd lastiggevallen door het regime van Maduro, kan evenmin uw vermeende actieve deelname aan de oppositie ondersteunen. In het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming zweeg u immers in alle talen over uw actief lidmaatschap van de partij UNT. U stelde toen dat u de oppositiepartij van Juan Guaido aanhing, zonder te kunnen vertellen over welke partij het ging (CGVS 1927110, p. 15). Uit de beschikbare informatie die werd bijgevoegd in uw administratief dossier blijkt echter dat de oppositiepartij van Guaido niet UNT is, maar wel Voluntad Popular. De inconsistentie tussen uw verklaringen tijdens uw persoonlijk onderhoud in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming en de verklaringen die u aflegde in het kader van uw huidige verzoek ondermijnen nog verder de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Bovendien biedt u geen uitleg voor het feit dat u deze partijbrief slechts voorlegde nadat u een negatieve beslissing ontving. Het laattijdig neerleggen van dit document wijst eens te meer op het gesolliciteerde karakter ervan.

De e-mail met het artikel over het CVG en het uittreksel van de Asamblea Nacional met als hoofding "Acuerdo en rechazo a las acciones del régimen de Nicolás Maduro contra los jubilados y pensionados Venezolanos" vermelden u of uw familieleden niet persoonlijk en hebben geen betrekking op uw persoonlijke asielmotieven. Derhalve kunnen deze documenten evenmin de geloofwaardigheid van uw problemen herstellen.

Met betrekking tot het door u neergelegde rapport van Fundaredes moet worden opgemerkt dat dit document weliswaar melding maken van bepaalde precare situaties of realiteiten in uw land van herkomst die op zich niet betwist worden, met name het aanwezige geweld in de staat Bolivar, maar geen verband leggen met uw persoonlijke situatie of voorgehouden moeilijkheden. In dit verband moet er aan worden herinnerd dat u niet concreet aannemelijk hebt gemaakt dat u aanspraak kunt maken op een gegronde vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade omdat er geen geloof

gehecht werd aan uw vermeende problemen omwille van uw oppositieactivisme en uw hoedanigheid van werknemer bij CVG. Algemene rapporten die voorbijgaan aan deze vaststellingen en waarvan u niet aantoot dat ze betrekking hebben op uw concrete geval, zijn niet van dien aard om anders te besluiten. Het medisch attest van 3 maart 2021 vermeldt dat uw zoon (...) 7 consultaties bij de psycholoog had sinds midden 2020 en dat hij last heeft van post-traumatische stress, angst en nachtmerries. Buiten de loutere vermelding dat (...)s moeder en broer in Antwerpen verblijven, heeft dit document geen betrekking op uw persoonlijke situatie of die van uw zoon (...) en kan het derhalve de geloofwaardigheid van uw asielmotieven niet herstellen. Evenmin kunnen de medische attesten van de cardioloog en betreffende uw kankerhistoriek, noch het psychologisch verslag van 17 september 2019, de beoordeling in positieve zin ombuigen. De vermelding op het attest van de cardioloog dat u hartproblemen gekregen zou hebben nadat u deelnam aan enkele protesten waardoor u vervolgd werd door de Venezolaanse autoriteiten is enkel gebaseerd op uw eigen verklaringen. Daarbij dient opgemerkt dat u dit document al van 2019 dateert maar dat u het nu slechts neerlegt. Dat uw afspraak al had plaatsgevonden toen u de documenten toegestuurd kreeg (verklaring volgend verzoek, vraag 18) biedt geen afdoende verklaring voor het laattijdig neerleggen van dit document. Het psychologisch verslag stelt slechts dat u kampt met slaapmoeilijkheden en angsten, maar vermeldt niets over de oorzaak van deze problemen.

Voorts herhaalt u dat u in 2007 maagkanker kreeg en dat u daarvoor een blijvende behandeling nodig hebt. U vreest in dit verband niet de juiste medicijnen te kunnen krijgen in Venezuela om uw levenskwaliteit te behouden (verklaring volgend verzoek, vraag 18) en legt ter staving medische documenten neer van uw kankerhistoriek. Uw vrees in verband met uw medische behandeling werd reeds in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming beoordeeld. Volledigheidshalve wijst het CGVS er nogmaals op dat de beoordeling van deze problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of uw medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Venezuela en dus al dan niet een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de beoordeling van de door u aangehaalde medische problemen dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Gelet op hetgeen voorafgaat, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25

september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de **COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en **EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020**, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

U en uw zoon verklaarden in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming dat u en uw gezinsleden meerdere huizen en een boerderij in jullie bezit hadden en dat jullie het op economisch vlak niet moeilijker hadden dan gemiddelde Venezolaan (CGVS 1927110 dd. 13/08/2020 en CGVS 1927109 dd. 10/08/2020, p. 8-9).

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan

niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensenwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en **EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020**, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politioneel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politioneel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven spreken van een zeer klein aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politioneel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugnrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 57/6/2, 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

2.2. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

2.3. De Raad, die beschikt over een hervormingsbevoegdheid, moet een arrest vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeksters volgende verzoek om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Een resem geschonden geachte bepalingen volstaat op zich niet om vast te stellen dat aan die voorwaarden is voldaan.

2.4. Verzoekster houdt vast aan haar initiële asielrelaas en voegt toe dat de vervolging in Venezuela voortduurt, dat haar ex-man nog oproepen ontvangt waarin hij bedreigd wordt en er naar haar en haar zonen gevraagd wordt, alsook dat haar ex-man eenmaal in februari 2021 door FAES leden naar zijn woning ontvoerd werd waar ze hem beroofden. Verder haalt zij aan dat zij deelnam aan manifestaties van Un Nuevo Tiempo, dat haar zoon met psychologische problemen kampt en dat zij zelf gezondheidsproblemen en maagklachten heeft omwille van stress. Zij vreest ook in Venezuela niet te kunnen overleven omdat er geen medicijnen en gezond voedsel zijn.

In de bestreden beslissing wordt op goede gronden gesteld:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoede kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U stelt dat u lijdt onder stress en angst (verklaring volgend verzoek, vraag 12) en legt een psychologisch verslag neer van 17 september 2021, waarin staat dat u kampt met slaapmoeilijkheden, verdriet, angsten en bezorgdheden over de toekomst alsook dat deze psychische fragiliteit uw levenskwaliteit vermindert en negatieve gevolgen kan hebben op uw gezondheid. Daarbij haalt u aan dat u maagklachten hebt, waarvoor u medicatie krijgt en dat u behandeld wordt voor hypertensie, die begonnen zou zijn sinds de vervolging in Venezuela (verklaring volgend verzoek, vraag 12). U legt een medisch verslag van 21 oktober 2019 uit Venezuela voor, dat melding maakt van hartkloppingen. Nergens uit uw verklaringen of documenten kan echter afgeleid worden dat omwille van deze psychologische en medische problemen het standaardprocedureverloop in het gedrang zou zijn en er zich steunmaatregelen zouden opdringen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In dit verband moet vooreerst benadrukt worden dat het CGVS in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam omdat uw vluchtmotieven niet geloofwaardig werden geacht. Deze beslissing werd in beroep door de RvV bevestigd. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

U bracht in het kader van uw huidig verzoek geen elementen aan die de voorgaande beoordelingen in een ander daglicht kunnen stellen. Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die voortvloeien uit het vluchtrelaas dat u in het kader van uw eerste verzoek hebt uiteengezet, met name dat uw ex-man omwille van jullie problemen nog steeds bedreigd wordt en dat men hem nog naar u en uw zonen zou vragen, moet worden beklemtoond dat uw vorige verzoeken door het CGVS werden afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid (Verklaring Volgend Verzoek, vraag 16). Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets wat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

De documenten die u neerlegt ter staving van uw tweede verzoek om internationale bescherming kunnen de eerder gemaakte beoordeling niet in positieve zin ombuigen. Betreffende de twee klachten van uw ex-man dient vooreerst vastgesteld dat deze werden ingediend nadat u begin november 2020 uw weigeringsbeslissing van het CGVS ontving. De eerste klacht vermeldt dat uw ex-man sinds eind oktober 2020 herhaaldelijke telefoontjes kreeg waarin hij, u en uw kinderen met de dood bedreigd werden (zie vertaling klacht dd. 20/11/2020). Dat uw ex-man pas bijna een jaar nadat u en uw zoon Mario Jose het land verlieten dreigtelefoons zou krijgen doet vragen rijzen. Bovendien werd het feit dat uw ex-man door uw problemen verder bedreigd wordt in Venezuela niet aangehaald tijdens de

beroepsprocedure tegen uw weigeringsbeslissing door het CGVS bij de Raad, hoewel de dreigtelefoons begonnen zouden zijn nog voordat u deze negatieve beslissing van het GVS had gekregen. Ook dit roept vragen op bij de waarachtigheid van uw verklaringen in dit verband. De tweede klacht van uw ex-man werd pas neergelegd op 31 mei 2021, nadat de weigeringsbeslissing van het CGVS bevestigd werd door de Raad. Dat uw ex-man toen pas klacht neerlegde hoewel de beschreven feiten 3 maanden eerder zouden hebben plaatsgevonden, met name op 28 februari 2021 (zie vertaling klacht dd. 31/05/2021), doet opnieuw de wenkbrauwen fronsen. Daarbij wordt nog opgemerkt dat de tweede klacht erop lijkt te wijzen dat uw ex-man het slachtoffer werd van een overval, zonder dat hieruit blijkt dat dit incident gelinkt is aan uw problemen. In tegendeel, de klacht vermeldt immers dat de overvallers aan uw ex-man vroegen wanneer zijn gezin thuis zou komen (zie vertaling klacht dd. 31/05/2021). Indien de overval daadwerkelijk een directe link zou hebben met de problemen waarvoor u en uw zoon Venezuela ontvluchtten, is het immers onlogisch dat de overvallers niet zouden weten dat jullie helemaal niet thuis zouden komen aangezien jullie het land hadden verlaten. Wat de problemen van uw ex-man betreft dient nog opgemerkt dat uw zoon nog een incident aanhaalde, met name dat op 30 december 2020 een groep van 20 à 25 gewapende personen naar de boerderij kwamen en het personeel vastbond terwijl ze uw ex-man opwachtten (verklaring volgend verzoek 1927109z, vraag 16). Dat u dit incident geheel niet aanhaalt in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming is dan ook verwonderlijk. Met betrekking tot de foto's waarmee u wil aantonen dat de politie uw huis permanent bewaakte – een bewering gebaseerd op uw eerdere asielmotieven die reeds ongeloofwaardig werden bevonden – dient opgemerkt dat dit geenszins afgeleid kan worden uit een foto waarop slechts onduidelijk een geparkeerde auto te zien is.

De door u neergelegde foto's van demonstraties bewijzen niet dat u deelnam aan activiteiten van de oppositie. Deze foto's tonen immers slechts u bij een Venezolaanse vlag en personen die een vlag van uw bedrijf CVG vasthouden. Hieruit kan dan ook geenszins uit afgeleid worden dat deze mars tegen de regering gekant was of gesteund werd door de oppositie, wel in tegendeel. De communicatie van de uitvoerende directie van Un Nuevo Tiempo (UNT), waarin staat dat u deelnam aan manifestaties tegen de mensenrechtenschendingen en dat u werd lastiggevallen door het regime van Maduro, kan evenmin uw vermeende actieve deelname aan de oppositie ondersteunen. In het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming zweeg u immers in alle talen over uw actief lidmaatschap van de partij UNT. U stelde toen dat u de oppositiepartij van Juan Guaido aanhing, zonder te kunnen vertellen over welke partij het ging (CGVS 1927110, p. 15). Uit de beschikbare informatie die werd bijgevoegd in uw administratief dossier blijkt echter dat de oppositiepartij van Guaido niet UNT is, maar wel Voluntad Popular. De inconsistentie tussen uw verklaringen tijdens uw persoonlijk onderhoud in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming en de verklaringen die u aflegde in het kader van uw huidige verzoek ondermijnen nog verder de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Bovendien biedt u geen uitleg voor het feit dat u deze partijbrief slechts voorlegde nadat u een negatieve beslissing ontving. Het laattijdig neerleggen van dit document wijst eens te meer op het gesolliciteerde karakter ervan.

De e-mail met het artikel over het CVG en het uittreksel van de Asamblea Nacional met als hoofding "Acuerdo en rechazo a las acciones del régimen de Nicolás Maduro contra los jubilados y pensionados Venezolanos" vermelden u of uw familieleden niet persoonlijk en hebben geen betrekking op uw persoonlijke asielmotieven. Derhalve kunnen deze documenten evenmin de geloofwaardigheid van uw problemen herstellen.

Met betrekking tot het door u neergelegde rapport van Fundaredes moet worden opgemerkt dat dit document weliswaar melding maken van bepaalde precare situaties of realiteiten in uw land van herkomst die op zich niet betwist worden, met name het aanwezige geweld in de staat Bolivar, maar geen verband leggen met uw persoonlijke situatie of voorgehouden moeilijkheden. In dit verband moet er aan worden herinnerd dat u niet concreet aannemelijk hebt gemaakt dat u aanspraak kunt maken op een gegronde vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade omdat er geen geloof gehecht werd aan uw vermeende problemen omwille van uw oppositieactivisme en uw hoedanigheid van werknemer bij CVG. Algemene rapporten die voorbijgaan aan deze vaststellingen en waarvan u niet aantoot dat ze betrekking hebben op uw concrete geval, zijn niet van dien aard om anders te besluiten. Het medisch attest van 3 maart 2021 vermeldt dat uw zoon (...) 7 consultaties bij de psycholoog had sinds midden 2020 en dat hij last heeft van post-traumatische stress, angst en nachtmerries. Buiten de loutere vermelding dat (...)s moeder en broer in Antwerpen verblijven, heeft dit document geen betrekking op uw persoonlijke situatie of die van uw zoon (...) en kan het derhalve de geloofwaardigheid van uw asielmotieven niet herstellen. Evenmin kunnen de medische attesten van de cardioloog en betreffende uw kankerhistoriek, noch het psychologisch verslag van 17 september 2019, de beoordeling

in positieve zin ombuigen. De vermelding op het attest van de cardioloog dat u hartproblemen gekregen zou hebben nadat u deelnam aan enkele protesten waardoor u vervolgd werd door de Venezolaanse autoriteiten is enkel gebaseerd op uw eigen verklaringen. Daarbij dient opgemerkt dat u dit document al van 2019 dateert maar dat u het nu slechts neerlegt. Dat uw afspraak al had plaatsgevonden toen u de documenten toegestuurd kreeg (verklaring volgend verzoek, vraag 18) biedt geen afdoende verklaring voor het laattijdig neerleggen van dit document. Het psychologisch verslag stelt slechts dat u kampt met slaapmoeilijkheden en angsten, maar vermeldt niets over de oorzaak van deze problemen.

Voorts herhaalt u dat u in 2007 maagkanker kreeg en dat u daarvoor een blijvende behandeling nodig hebt. U vreest in dit verband niet de juiste medicijnen te kunnen krijgen in Venezuela om uw levenskwaliteit te behouden (verklaring volgend verzoek, vraag 18) en legt ter staving medische documenten neer van uw kankerhistoriek. Uw vrees in verband met uw medische behandeling werd reeds in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming beoordeeld. Volledigheidshalve wijst het CGVS er nogmaals op dat de beoordeling van deze problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of uw medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Venezuela en dus al dan niet een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de beoordeling van de door u aangehaalde medische problemen dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Gelet op hetgeen voorafgaat, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

*Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).*

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale

bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de **COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en **EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020**, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

U en uw zoon verklaarden in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming dat u en uw gezinsleden meerdere huizen en een boerderij in jullie bezit hadden en dat jullie het op economisch vlak niet moeilijker hadden dan gemiddelde Venezolaan (CGVS 1927110 dd. 13/08/2020 en CGVS 1927109 dd. 10/08/2020, p. 8-9).

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een menssonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela:**

Situatieschets van 28 april 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en **EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020**, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politioneel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politioneel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven spreken van een zeer klein aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politioneel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Er zijn geen specifieke elementen in het dossier aanwezig die een ander licht werpen op de beoordeling van het tweede verzoek om internationale bescherming.

Aangezien reeds in het kader van verzoeksters vorig verzoek om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door haar ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekster naar aanleiding van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die haar geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoekster niet aantoonbaar in haar land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van verzoekster om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire

beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het herhalen van reeds afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

Verzoekster stelt dat de commissaris-generaal haar verzoek zonder enig onderzoek heeft afgewezen als onontvankelijk. Zij meent dat zij duidelijk heeft aangegeven dat zij niet terug kan naar Venezuela aangezien haar leven daar in gevaar is. Verzoekster verwijst ter ondersteuning naar de verschillende klachten die haar ex-man heeft ingediend en de doodsbedreigingen die hij wekelijks ontvangt en gericht zijn aan hem en zijn familieleden. Verzoekster citeert haar verklaringen die zij desbetreffend op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft afgelegd. Verzoekster stelt overigens dat zij tal van nieuwe bewijzen voorlegde zoals de nieuwe klacht die haar ex-man heeft ingediend alsook medische attesten, het bewijs dat zij deelnam aan manifestaties en verslagen over de huidige situatie in haar regio van herkomst en de systematische schending van de mensenrechten daar.

De Raad wijst erop dat verzoekster bezwaarlijk ernstig kan volhouden dat de commissaris-generaal de door haar aangebrachte elementen niet heeft onderzocht gelet op de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing. Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt immers ontegensprekelijk dat de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing alle nieuwe elementen heeft betrokken die door verzoekster worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hijzelf beschikt teneinde na te gaan of de nieuwe elementen de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor de erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming in aanmerking komt. De Raad stelt derhalve vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoekster in het kader van haar tweede verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Verzoekster maakt op generlei wijze aannemelijk dat haar verzoek om internationale bescherming en de door haar bijgebrachte documenten niet op individuele wijze werden beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig te werk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

Verzoekster wijst erop dat zij niet werd gehoord door de commissaris-generaal. De Raad wijst verzoekster op de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Verder wijst de Raad erop dat uit haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoekster in de gelegenheid werd gesteld nieuwe elementen aan te halen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Hieruit blijkt dat verzoekster wel degelijk werd gehoord en dat zij haar nieuwe elementen in het kader van haar huidig verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar huidig verzoek werd aan verzoekster verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van haar verklaringen aldaar na zou gaan of haar verzoek al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoekster voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekster werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van haar verzoek reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoekster was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken.

In de mate dat verzoekster poogt ernstige schade zoals bedoeld bij artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aan te tonen door in te gaan op de algehele sociale en economische situatie in Venezuela en zij met verwijzingen en citaten uit bronnenmateriaal onder meer betoogt dat de schrijnende en mensonterende situatie in haar land van herkomst niet kan genegeerd worden, dat de overheid er niet in slaagt om de broodnodige basisnoden te voorzien en voor haar de veiligheid te garanderen, dat het geweld in Venezuela evenals de politieke inspiratie van het geweld door de colectivos niet kan worden genegeerd, dat de UNHCR bevestigt dat de situatie verslechterd is en dat mensen afkomstig uit Venezuela niet teruggestuurd mogen worden naar hun land van herkomst, en zij de actuele toestand en het verdere verloop aanhaalt, duidt de Raad vooreerst op volgende motieven van de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de mens en stelt:

“Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken. (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.”

De commissaris-generaal motiveert met verwijzing naar verzoeksters verklaringen en deze van haar zoon verder dat verzoekster en haar gezinsleden meerdere huizen en een boerderij in bezit hadden en het op economisch vlak niet moeilijker hadden dan de gemiddelde Venezolaan.

Verzoekster slaagt er met haar betoog niet in het besluit van de commissaris-generaal dat niet kan worden aangenomen dat zij, indien zij zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen, te weerleggen. De commissaris-generaal stelt op pertinente wijze vast dat uit de verklaringen over haar profiel en haar familiale/financiële situatie in haar land van nationaliteit aldus niet kan afgeleid worden dat er in haar hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van aard is dat zij, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijke en vernederende behandeling’ loopt en dat bijgevolg niet kan worden aangenomen dat zij, indien zij zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Wat betreft het aanwezige geweld in Venezuela, herhaalt verzoekster in wezen haar betoog zoals gevoerd in het kader van het beroep ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal naar aanleiding van haar vorige verzoek om internationale bescherming. In het arrest van de Raad met nummer 254 208 van 10 mei 2021, werd dit reeds als volgt beoordeeld:

“Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

Het Hof van Justitie heeft reeds uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict wordt geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij

het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat Venezuela geconfronteerd wordt met een diepe politieke, economische en sociale crisis en dat het land ook in 2019 een van de landen bleef met het grootste aantal sterfgevallen door geweld in de wereld. De aard van het geweld in Venezuela is evenwel complex en veelzijdig en regionaal verschillend.

Zo is er het geweld dat gepleegd door het Venezolaanse leger, politie inlichtingendiensten en de colectivo's in het kader van de politieke repressie die daarbij burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder politieke opposanten viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen, maar de oppositie beschikt niet over een gewapende arm. Dit politiek geïnspireerde geweld kadert niet in een gewapend conflict zoals gedefinieerd in de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Daarnaast is ook het geweld ten gevolge van gemeenrechtelijke criminaliteit zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel in Venezuela wijdverspreid.

Uit de "COI Focus – Venezuela Situatieschets" van 15 mei 2020 blijkt dat het criminele en politioneel geweld, in wezen doelgericht, sterker aanwezig is in de deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira, en Apure) en in de zuidelijke deelstaten Amazonas en Bolivar.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat het geweld in deze deelstaten willekeurig van aard is, nu het aantal burgerslachtoffers ten gevolge van het gewapend conflict in deze deelstaten zeer beperkt is.

In casu stelt de Raad vast dat verzoekers geboren en getogen zijn in Upata in de staat Bolivar. Verzoekster heeft de laatste vijftientig jaar in Puerto Ordaz gewoond, terwijl verzoeker de laatste twaalf jaar afwisselend op een boerderij in Upata verbleef en op het ouderlijk adres in Puerto Ordaz. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie. De algemene veiligheidssituatie in Venezuela laat niet toe om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Het betoog in het verzoekschrift dat steunt op een artikel van New York Times van 22 april 2017, een rapport van de "High Commissioner for Human Rights" van juni 2018, de "Guidance Notes" van UNHCR en het EASO-rapport van augustus 2020 werpt geen ander licht op bovenstaande beoordeling."

Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen dwingende argumenten of concrete gegevens bij die een ander licht werpen op de appreciatie zoals weergegeven in de bestreden beslissing en slaagt er niet in om de pertinente motieven van de bestreden beslissing ter zake te ontcrachten.

Verzoekster brengt geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De Raad is van oordeel dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn, of door verzoekster werden aangebracht, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om het beroep te verwerpen.

2.5. In tegenstelling tot hetgeen verzoekster vraagt, kan de Raad de bestreden beslissing slechts vernietigen om specifieke redenen zoals bepaald in artikel 39/2, § 1, 2° en 3°, van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF